

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/1843

z dnia 6 października 2015 r.

ustanawiające procedury unijne w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Unii zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu

(tekst jednolity)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 ⁽³⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽⁴⁾. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy je ujednolicić.
- (2) Konieczne jest, aby wspólna polityka handlowa opierała się na jednolitych zasadach, w szczególności w odniesieniu do obrony handlowej.
- (3) Wydaje się konieczne ustanowienie procedur unijnych w celu zapewnienia skutecznego poszanowania praw Unii zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego.
- (4) Zasady handlu międzynarodowego to przede wszystkim zasady ustanowione pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (zwanej dalej „WTO”) i określone w załącznikach do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, lecz mogą one także obejmować zasady określone w każdej innej umowie, której stroną jest Unia i które znajdują zastosowanie w handlu między Unią a państwami trzecimi. Właściwe jest podanie jasnego pojęcia typów umów, do których odnosi się pojęcie „zasady handlu międzynarodowego”.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 10 grudnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 18 września 2015 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. ustanawiające procedury wspólnotowe w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Wspólnoty zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (Dz.U. L 349 z 31.12.1994, s. 71).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik I.

- (5) Procedury unijne mające na celu zapewnienie skutecznego poszanowania praw Unii zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego powinny zostać oparte na mechanizmie prawnym w ramach prawa Unii, który jest całkowicie przejrzysty oraz zapewnia, by decyzja o powołaniu się na prawa Unii w ramach zasad handlu międzynarodowego była podejmowana w oparciu o dokładne, oparte na faktach informacje i analizę prawną.
- (6) Mechanizm taki powinien mieć na celu zapewnienie środków proceduralnych do żądania, aby instytucje Unii reagowały na przeszkody w handlu przyjęte czy też utrzymywane przez państwa trzecie, które powodują szkody czy też inne niekorzystne skutki w handlu pod warunkiem, że w stosunku do takich przeszkód istnieje prawo do wszczęcia postępowania zgodnie ze stosownymi zasadami handlu międzynarodowego.
- (7) Prawo państw członkowskich do korzystania z takiego mechanizmu powinno pozostać bez uszczerbku dla możliwości państw członkowskich zgłaszania takich samych lub podobnych spraw na drodze innych istniejących procedur unijnych, w szczególności przed komitetem ustanowionym na mocy art. 207 ust. 3 Traktatu.
- (8) Należy uwzględnić instytucjonalną rolę komitetu ustanowionego na mocy art. 207 ust. 3 Traktatu w udzielaniu rad instytucjom Unii we wszystkich kwestiach polityki handlowej. W związku z tym komitet ten powinien być stale powiadamiany o rozwoju indywidualnych spraw w celu umożliwienia rozważenia ich szerszych implikacji politycznych.
- (9) Należy wymagać, aby Unia działała zgodnie ze swoimi zobowiązaniami międzynarodowymi oraz, w przypadku gdy takie zobowiązania wynikają z umów, aby Unia utrzymywała równowagę między prawami a obowiązkami, co jest celem zawierania tych umów.
- (10) Należy również określić, że wszelkie środki podjęte zgodnie z danymi procedurami powinny być zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, a także pozostawać bez uszczerbku dla innych środków nieujętych w niniejszym rozporządzeniu, które mogłyby być bezpośrednio przyjęte na podstawie art. 207 Traktatu.
- (11) Powinien zostać również określony regulamin, którym należy kierować się w trakcie procedury badania, przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w zakresie praw i obowiązków organów Unii oraz zainteresowanych stron oraz warunków, zgodnie z którymi zainteresowane strony mogą mieć dostęp do informacji i mogą zwracać się o informacje na temat niezbędnych faktów oraz uwag wynikających z procedury badania.
- (12) Działając na podstawie niniejszego rozporządzenia Unia musi pamiętać o potrzebie szybkich oraz skutecznych działań poprzez stosowanie procedur decyzyjnych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
- (13) Na Komisji spoczywa obowiązek działania w stosunku do przeszkód w handlu, które są przyjmowane lub utrzymywane przez państwa trzecie, w ramach międzynarodowych praw i obowiązków Unii, jedynie wówczas gdy interesy Unii wymagają interwencji. W przypadku oceniania tych interesów Komisja powinna zwrócić należytą uwagę na poglądy wszystkich zainteresowanych stron postępowania.
- (14) Wykonywanie procedur badania przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu wymaga jednolitych warunków przyjmowania decyzji w sprawie przeprowadzania tych procedur badania oraz środków wynikających z tych procedur. Środki te powinny być przyjmowane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (15) W przypadku zawieszania trwających badań należy stosować procedurę doradczą, ze względu na skutki takich środków i ich logiczną kolejność w odniesieniu do przyjęcia środków.
- (16) Parlament Europejski i Rada powinny być stale powiadamiane o rozwoju sytuacji w kontekście niniejszego rozporządzenia, aby umożliwić im rozważenie jej szerszych implikacji politycznych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (17) Ponadto w przypadku gdy umowa z państwem trzecim wydaje się stanowić najbardziej właściwy środek do rozwiązania sporu wynikającego z przeszkód w handlu, negocjacje w tym celu powinny być prowadzone zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 207 Traktatu,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia procedury unijne w dziedzinie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia poszanowania praw Unii zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (zwanej dalej „WTO”), które, z zastrzeżeniem poszanowania istniejących międzynarodowych obowiązków i procedur, mają na celu:

- a) reagowanie na przeszkody w handlu, które wywierają wpływ na rynek Unii, w celu usunięcia wynikających z nich szkód;
- b) reagowanie na przeszkody w handlu, które wywierają wpływ na rynek państwa trzeciego, w celu usunięcia niekorzystnych skutków w handlu, które z nich wynikają.

Procedury, o których mowa w akapicie pierwszym, stosuje się w szczególności do wszczęcia, a następnie prowadzenia oraz zakończenia procedur rozstrzygania sporów międzynarodowych w dziedzinie wspólnej polityki handlowej.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „przeszkody w handlu” oznaczają wszelkie praktyki handlowe przyjęte lub utrzymywane przez państwo trzecie, w stosunku do których zasady handlu międzynarodowego ustanawiają prawo do wszczęcia postępowania; takie prawo istnieje, gdy zasady handlu międzynarodowego albo kategorycznie zabraniają danej praktyki, albo przyznają innej poszkodowanej stronie prawo dochodzenia likwidacji skutków danej praktyki;
- b) „prawa Unii” oznaczają międzynarodowe prawa handlowe, z których Unia może skorzystać zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego; w tym kontekście „zasadami handlu międzynarodowego” są przede wszystkim zasady ustanowione pod auspicjami WTO i określone w załącznikach do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, lecz mogą to być także zasady określone w każdej innej umowie, której stroną jest Unia i która określa zasady stosowane w handlu między Unią a państwami trzecimi;
- c) „szkoda” oznacza każdą istotną szkodę, którą przeszkody w handlu powodują, lub której spowodowaniem grożą, w odniesieniu do towaru lub usługi, dla przemysłu Unii, na rynku Unii;
- d) „niekorzystne skutki w handlu” oznaczają niekorzystne skutki, które przeszkody w handlu powodują, lub których spowodowaniem grożą, w odniesieniu do towaru lub usługi, dla przedsiębiorstw Unii, na rynku jakiegokolwiek państwa trzeciego i które mają istotny wpływ na gospodarkę Unii czy też regionu Unii, lub też na sektor działalności gospodarczej w Unii; fakt, że składający skargę odczuwa takie niekorzystne skutki, nie jest sam w sobie uważany za wystarczający, by uzasadnić podjęcie jakichkolwiek działań przez instytucje Unii;
- e) „przemysł Unii” oznacza:
 - (i) wszystkich unijnych producentów lub dostawców:
 - produktów lub usług identycznych lub podobnych do produktów lub usług, stanowiących przedmiot przeszkody w handlu,
 - produktów lub usług konkurujących bezpośrednio z tym produktem lub usługą,

lub

- którzy są konsumentami lub przetwórcami produktów lub konsumentami lub użytkownikami usług stanowiących przedmiot przeszkody w handlu;

lub

- (ii) wszystkich tych producentów lub dostawców, których łączna produkcja stanowi większą część całkowitej produkcji Unii danych produktów czy usług; jednakże:

- jeżeli producenci lub dostawcy są powiązani z eksporterami lub importerami lub sami są importerami produktów lub usług, co do których istnieje domniemanie, że są przedmiotem przeszkód w handlu, pojęcie „przemysł Unii” można interpretować, jako odnoszące się do reszty producentów lub dostawców;

- w szczególnych okolicznościach, producenci lub dostawcy regionu Unii mogą być uznawani za przemysł Unii, jeżeli ich zbiorowa produkcja stanowi większą część produkcji danego produktu lub usługi państwa członkowskiego lub państw członkowskich, na obszarze których znajduje się dany region, pod warunkiem że skutki przeszkód w handlu koncentrują się w danym państwie członkowskim lub danych państwach członkowskich;

- f) „przedsiębiorstwo Unii” oznacza spółkę lub firmę utworzone zgodnie z prawem państwa członkowskiego i posiadające swą statutową siedzibę, zarząd lub główne przedsiębiorstwo w Unii, których bezpośrednio dotyczy produkcja wyrobów czy świadczenie usług będących przedmiotem przeszkody w handlu;

- g) „usługi” oznaczają te usługi, w odniesieniu do których może zostać zawarta przez Unię umowa międzynarodowa na podstawie art. 207 Traktatu.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia pojęcie „usługodawcy” w kontekście zarówno pojęcia „przemysł Unii”, jak i pojęcia „przedsiębiorstwa Unii”, nie stanowi uszczerbku dla niehandlowego charakteru, który może mieć świadczenie poszczególnych usług zgodnie z przepisami ustawowymi lub wykonawczymi państwa członkowskiego.

Artykuł 3

Skargi w imieniu przemysłu Unii

1. Każda osoba fizyczna lub prawna lub każda jednostka nieposiadająca osobowości prawnej, działająca w imieniu przemysłu Unii, która uważa, że poniosła szkodę w wyniku przeszkody w handlu wywierającej wpływ na rynek Unii, może wnieść pisemną skargę.

2. Skarga musi zawierać dostateczne dowody istnienia przeszkód w handlu oraz wynikającej z nich szkody. Dowody szkody muszą zostać podane w oparciu o przykładowy wykaz czynników określony w art. 11, gdy sytuacja tego wymaga.

Artykuł 4

Skargi w imieniu przedsiębiorstw Unii

1. Każde przedsiębiorstwo Unii lub jednostka posiadająca osobowość prawną lub jej nieposiadająca, działająca w imieniu jednego lub więcej przedsiębiorstw Unii i uważająca, że takie przedsiębiorstwa Unii odczuły niekorzystne skutki w handlu w wyniku przeszkód w handlu, które wywarły wpływ na rynek państwa trzeciego, może wnieść pisemną skargę.

2. Skarga musi zawierać dostateczne dowody istnienia przeszkód w handlu oraz wynikających z nich niekorzystnych skutków w handlu. Dowody niekorzystnych skutków w handlu muszą zostać podane w oparciu o przykładowy wykaz czynników, określony w art. 11, gdy sytuacja tego wymaga.

Artykuł 5

Procedury składania skargi

1. Skargi, o których mowa w art. 3 i 4, składa się do Komisji, która przesyła ich kopie państwom członkowskim.

2. Skarga może zostać wycofana, a postępowanie w tym przypadku zakończone, chyba że takie zakończenie nie leżałoby w interesie Unii.

3. W przypadku gdy staje się jasne, że skarga nie zawiera dostatecznych dowodów uzasadniających wszczęcie dochodzenia, składający skargę powinien zostać o tym odpowiednio poinformowany.

W przypadku gdy Komisja postanawia, że skarga nie zawiera dostatecznego dowodu uzasadniającego wszczęcie dochodzenia, informuje o tym państwa członkowskie.

4. Komisja decyduje o uruchomieniu unijnej procedury badania jak najszybciej po wniesieniu skargi zgodnie z art. 3 lub 4.

Decyzja jest podejmowana w terminie 45 dni od złożenia skargi. Okres ten może zostać zawieszony na wniosek lub za zgodą skarżącego, aby umożliwić przedstawienie informacji uzupełniających, które mogą być potrzebne dla pełnej oceny słuszności sprawy skarżącego.

Artykuł 6

Wniosek państwa członkowskiego

1. Każde państwo członkowskie może zwrócić się do Komisji o wszczęcie procedur, o których mowa w art. 1.

2. Państwo członkowskie dostarcza Komisji dostateczne dowody na poparcie wniosku w odniesieniu do przeszkód w handlu i wszelkich skutków z nich wynikających. W przypadku gdy dowody szkody lub niekorzystnych skutków w handlu są właściwe, muszą być podane w oparciu o przykładowy wykaz czynników, określony w art. 11, gdy sytuacja tego wymaga.

3. Komisja niezwłocznie powiadamia o wniosku inne państwa członkowskie.

4. W przypadku gdy staje się jasne, że wniosek nie dostarcza dostatecznych dowodów uzasadniających wszczęcie dochodzenia, powiadamia się o tym odpowiednio dane państwo członkowskie.

W przypadku gdy Komisja postanawia, że wniosek nie zawiera dostatecznych dowodów uzasadniających wszczęcie dochodzenia, informuje o tym państwa członkowskie.

5. Komisja decyduje o otwarciu unijnej procedury badania jak najszybciej po każdym wniosku państwa członkowskiego złożonym zgodnie z niniejszym artykułem. Decyzja jest podejmowana w terminie 45 dni od złożenia wniosku. Okres ten może zostać zawieszony na wniosek lub za zgodą przekazującego państwa członkowskiego w celu umożliwienia dostarczenia informacji uzupełniających, które mogą być potrzebne dla pełnej oceny słuszności sprawy przedstawionej przez przekazujące państwo członkowskie.

Artykuł 7

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Barrier Handlowych (zwany dalej „komitetem”). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 8

Informacje dla Parlamentu Europejskiego i Rady

Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie informacje przedstawione na podstawie niniejszego rozporządzenia, aby mogły one rozważyć szersze implikacje dla wspólnej polityki handlowej.

Artykuł 9

Unijna procedura badania

1. W przypadku gdy dla Komisji staje się jasne, że istnieją dostateczne dowody uzasadniające wszczęcie procedury badania oraz że jest ona konieczna w interesie Unii, Komisja:

- a) ogłasza wszczęcie procedury badania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*; ogłoszenie wskazuje produkt lub usługę oraz zainteresowane państwa, zawiera streszczenie otrzymanych informacji oraz stanowi, że wszystkie istotne informacje mają być przekazywane Komisji; określa ono też termin, w którym zainteresowane strony mogą wnioskować o wysłuchanie ich ustnych wystąpień przez Komisję zgodnie z ust. 5;
- b) powiadamia oficjalnie przedstawicieli państwa będącego przedmiotem procedury lub państw będących przedmiotem procedury i z którymi, w odpowiednich przypadkach, mogą być prowadzone konsultacje;
- c) przeprowadza badanie na szczeblu Unii, działając we współpracy z państwami członkowskimi.

W przypadku gdy Komisja postanawia, że skarga zawiera dostateczne dowody uzasadniające wszczęcie dochodzenia, informuje o tym państwa członkowskie.

2. W razie potrzeby Komisja:

- a) szuka wszystkich informacji, które uzna za konieczne i dąży do sprawdzenia tych informacji u importerów, przedsiębiorców, agentów, producentów, stowarzyszeń i organizacji handlowych, pod warunkiem że zainteresowane przedsiębiorstwa i organizacje wyrażą na to zgodę;
- b) przeprowadza dochodzenia na terytorium państw trzecich, pod warunkiem że rządy tych państw zostały oficjalnie powiadomione i w odpowiednim czasie nie zgłosiły sprzeciwu.

Komisja jest wspomagana w swych dochodzeniach przez urzędników państwa członkowskiego, na którego terytorium prowadzone są kontrole, pod warunkiem że dane państwo członkowskie o to wnioskuje.

3. Państwa członkowskie dostarczają Komisji, na jej żądanie, wszystkich informacji koniecznych do badania, zgodnie ze szczegółowymi zasadami ustanowionymi przez Komisję.

4. Składający skargę oraz zainteresowani eksporterzy i importerzy oraz przedstawiciele zainteresowanego państwa lub państw mogą:

- a) badać wszelkie informacje udostępnione Komisji, z wyjątkiem dokumentów wewnętrznych na użytek Komisji i administracji, pod warunkiem że informacje te są istotne dla ochrony ich interesów i nie są poufne w rozumieniu art. 10 oraz że są wykorzystywane przez Komisję w jej procedurze badania; zainteresowane osoby kierują do Komisji pisemny uzasadniony wniosek, wskazujący żądane informacje;
- b) zwrócić się o poinformowanie ich o głównych faktach i uwagach wynikających z procedury badania.

5. Komisja może wysłuchiwać zainteresowanych stron. Wysłuchuje ich, jeżeli w terminie wyznaczonym w ogłoszeniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgłosiły one pisemny wniosek o wysłuchanie, wykazując, że są stroną bezpośrednio zainteresowaną wynikiem postępowania.

6. Komisja na wniosek umożliwia bezpośrednio zainteresowanym stronom spotkanie, w celu umożliwienia przedstawienia przeciwstawnych stanowisk oraz odparcia przedstawionych zarzutów. Zapewniając taką możliwość, Komisja uwzględnia życzenia stron oraz potrzebę zachowania poufności. Żadna ze stron nie ma obowiązku uczestniczenia w spotkaniu i niedopełnienie tego nie jest szkodliwe dla sytuacji danej strony.

7. Jeżeli informacje żądane przez Komisję nie zostaną dostarczone w rozsądnym terminie lub gdy dochodzenie jest znacznie utrudnione, wyniki badania mogą zostać oparte na dostępnych faktach.

8. Po zakończeniu swojego badania Komisja składa sprawozdanie komitetowi. Sprawozdanie przedstawia się w ciągu pięciu miesięcy od ogłoszenia o wszczęciu procedury, chyba że złożoność badania jest taka, że Komisja przedłuży ten okres do siedmiu miesięcy.

Artykuł 10

Poufność

1. Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których o nie wnioskowano.

2. Komisja i państwa członkowskie, w tym urzędnicy Komisji i państw członkowskich, nie ujawniają żadnych informacji o charakterze poufnym otrzymanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub jakichkolwiek informacji dostarczonych drogą poufną przez stronę procedury badania, bez specjalnego pozwolenia strony dostarczającej takich informacji.

Każdy wniosek o poufne traktowanie wskazuje, dlaczego informacje są poufne i towarzyszy mu streszczenie o charakterze jawnym lub oświadczenie o powodach, dla których informacje nie nadają się do takiego streszczenia.

3. Informację uważa się za poufną, jeśli jej ujawnienie prawdopodobnie będzie miało niekorzystny skutek dla dostawcy lub źródła takiej informacji.

4. Jeśli wydaje się, że wniosek o poufność nie jest uzasadniony i jeśli dostawca nie jest skłonny ujawnić publicznie informacji ani upoważnić do jej ujawnienia w postaci ogólnej lub streszczenia, dana informacja może zostać pominięta.

5. Niniejszy artykuł nie wyklucza ujawnienia ogólnych informacji przez organy Unii, w szczególności powodów, na których oparto decyzje podjęte zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Takie ujawnienie uwzględnia uzasadniony interes zainteresowanych stron, by ich tajemnice handlowe nie zostały ujawnione.

Artykuł 11

Dowody

1. Badanie szkody obejmuje – tam, gdzie jest to właściwe – następujące czynniki:

a) wielkość danego unijnego przywozu lub wywozu, w szczególności w przypadku znacznego wzrostu lub spadku w wymiarze bezwzględny, lub w stosunku do produkcji lub spożycia na danym rynku;

b) ceny konkurentów przemysłu Unii, szczególnie w celu stwierdzenia, czy nastąpiło na rynkach Unii lub państw trzecich znaczące podcięcie cenowe przemysłu Unii;

c) będący ich skutkiem wpływ na przemysł Unii, wykazany na podstawie tendencji niektórych wskaźników ekonomicznych takich jak: produkcja, wykorzystanie zdolności produkcyjnych, zapasy, sprzedaż, udział w rynku, ceny (to znaczy obniżanie cen lub zapobieganie wzrostom cen, które zwykle by wystąpiły), zyski, stopa zwrotu z inwestycji, inwestycje, zatrudnienie.

2. W przypadku gdy istnieje domniemanie zagrożenia wystąpienia szkody, Komisja bada również, czy da się jasno przewidzieć, że określona sytuacja prawdopodobnie rozwinie się w rzeczywistą szkodę. Z tego względu pod uwagę można również wziąć takie czynniki jak:

a) stopę wzrostu wywozu na rynki, gdzie ma miejsce konkurencja z produktami unijnymi;

b) zdolność wywozową państwa pochodzenia lub państwa wywozu, która już istnieje lub zaistnieje w przewidywalnej przyszłości, a także prawdopodobieństwo, że wywóz wynikający z tej zdolności będzie kierowany na rynek określony w lit. a).

3. Szkada spowodowana przez inne czynniki, które indywidualnie lub łącznie także niekorzystnie wpływają na przemysł Unii, nie może być przypisywana rozważanym praktykom.

4. W przypadku gdy istnieje domniemanie co do niekorzystnych skutków w handlu, Komisja bada oddziaływanie tych niekorzystnych skutków na gospodarkę Unii lub regionu Unii, lub na sektor działalności gospodarczej. W tym celu Komisja może uwzględnić, tam gdzie istotne, czynniki w rodzaju tych, które wymieniono w ust. 1 i 2. Niekorzystne skutki w handlu mogą pojawić się między innymi w sytuacjach, w których przepływy handlowe dotyczące produktu lub usługi są wstrzymywane, utrudniane lub odwracane w wyniku jakiegokolwiek przeszkody w handlu lub w wyniku sytuacji, w których przeszkody w handlu w poważnym stopniu wywarły wpływ na dostawy lub czynniki produkcji, na przykład części składowe lub surowce, przedsiębiorstw Unii. Kiedy istnieje domniemanie zagrożenia wystąpienia niekorzystnych skutków w handlu, Komisja bada również, czy też da się jasno przewidzieć, że określona sytuacja prawdopodobnie rozwinie się w rzeczywiste niekorzystne skutki w handlu.

5. Badając dowody niekorzystnych skutków w handlu, Komisja ma także na uwadze przepisy, zasady i praktyki regulujące prawo do wszczęcia postępowania zgodnie z właściwymi międzynarodowymi zasadami, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. a).

6. Komisja bada ponadto wszelkie inne istotne dowody zawarte w skardze lub we wniosku. Pod tym względem wykaz czynników i wskazań podanych w ust. 1–5 nie jest wyczerpujący ani też jeden lub kilka takich czynników nie musi koniecznie stanowić zdecydowanych wytycznych co do istnienia szkody lub niekorzystnych skutków w handlu.

Artykuł 12

Zakończenie i zawieszenie procedury

1. W przypadku gdy ustalono w wyniku procedury badania przeprowadzonej zgodnie z art. 9, że interesy Unii nie wymagają żadnych działań, procedura zostaje zakończona przez Komisję zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 7 ust. 3.

2. Jeżeli po zakończeniu procedury badania przeprowadzonej zgodnie z art. 9 dane państwo trzecie lub państwa trzecie podejmuje lub podejmują środki uznane za dostateczne i w związku z tym nie jest wymagane żadne działanie ze strony Unii, procedura może zostać zawieszona przez Komisję zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 7 ust. 2.

Komisja nadzoruje stosowanie tych środków, tam gdzie jest to właściwe, na podstawie informacji dostarczonych w odpowiednich odstępach czasu, których może żądać od danych państw trzecich, a także sprawdzać je w miarę potrzeby.

W przypadku gdy środki podjęte przez dane państwo lub państwa trzecie zostały uchylone, zawieszono lub niewłaściwie wykonane, lub w przypadku gdy Komisja ma podstawy wierzyć, że jest tak w danym przypadku, lub gdy informacje, których Komisja zażądała na podstawie akapitu drugiego niniejszego ustępu nie zostały dostarczone, Komisja powiadamia o tym państwa członkowskie, a gdy jest to konieczne oraz uzasadnione wynikami dochodzenia i nowymi dostępnymi faktami, podejmuje się wszelkie działania zgodnie z art. 14 ust. 2.

3. W przypadku gdy po zakończeniu procedury badania przeprowadzonej zgodnie z art. 9 lub w dowolnym momencie przed, w trakcie lub też po procedurze rozstrzygania sporów międzynarodowych wydaje się, że najbardziej odpowiednim środkiem rozstrzygnięcia sporu wynikającego z przeszkody w handlu jest zawarcie umowy z danym państwem trzecim lub państwami trzecimi, która może zmienić prawa materialne Unii oraz danego państwa trzeciego lub państw trzecich, procedura zostaje zawieszona przez Komisję zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 7 ust. 2, a negocjacje są prowadzone zgodnie z postanowieniami art. 207 Traktatu.

Artykuł 13

Przyjęcie środków polityki handlowej

1. W przypadku gdy ustalono w wyniku procedury badania przeprowadzonej zgodnie z art. 9, chyba że sytuacja faktyczna i prawna jest taka, że procedura badania nie może być wymagana, że działanie jest potrzebne w interesie Unii w celu zapewnienia poszanowania praw Unii zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego w celu usunięcia szkody lub niekorzystnych skutków w handlu przyjętych lub utrzymywanych przez państwa trzecie, zostają określone odpowiednie środki zgodnie z procedurą określoną w art. 14.

2. W przypadku gdy zobowiązania międzynarodowe Unii wymagają uprzedniego dopełnienia międzynarodowej procedury konsultacji lub rozstrzygania sporów, środki, o których mowa w ust. 3, są określone jedynie wówczas, gdy dana procedura zostaje zakończona, a także z uwzględnieniem wyników tej procedury. W szczególności, w przypadku gdy Unia zażądała od międzynarodowego organu rozstrzygającego spory wskazania i autoryzowania środków, które są odpowiednie w celu wprowadzenia w życie wyników procedury rozstrzygania sporów międzynarodowych, środki polityki handlowej Unii, które mogą być potrzebne w rezultacie takiego upoważnienia, są zgodne z zaleceniami takiego organu zajmującego się rozstrzygnięciem sporów międzynarodowych.

3. Można podjąć wszelkie środki polityki handlowej, które są zgodne z dotychczasowymi międzynarodowymi zobowiązaniami i procedurami, szczególnie:

- a) zawieszenie lub cofnięcie wszelkich koncesji wynikających z negocjacji w zakresie polityki handlowej;
- b) podniesienie dotychczasowych opłat celnych lub wprowadzenie wszelkich innych opłat przywozowych;
- c) wprowadzenie ograniczeń ilościowych lub wszelkich innych środków modyfikujących warunki przywozu lub wywozu czy też wpływających w inny sposób na handel z danym państwem trzecim.

4. Odpowiednie decyzje określają powody, na których się opierają, a także są one publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Publikacja jest równoznaczna z powiadomieniem bezpośrednio zainteresowanych państw i stron.

Artykuł 14

Procedury podejmowania decyzji

1. W przypadku gdy Unia, w wyniku skargi na podstawie art. 3 lub 4, lub wniosku na podstawie art. 6, podejmuje procedury oficjalnych międzynarodowych konsultacji lub rozstrzygania sporów, decyzje odnoszące się do rozpoczęcia, prowadzenia oraz zakończenia tych procedur podejmuje Komisja.

W przypadku gdy Komisja postanawia rozpocząć, prowadzić lub zakończyć procedury oficjalnych międzynarodowych konsultacji lub rozstrzygania sporów, informuje o tym państwa członkowskie.

2. W przypadku gdy, po podjęciu działań zgodnie z art. 13 ust. 2, Unia musi podjąć decyzję co do środków w zakresie polityki handlowej, które mają zostać podjęte na podstawie art. 12 ust. 2 akapit trzeci lub na podstawie art. 13, stanowi ona niezwłocznie zgodnie z art. 207 Traktatu oraz, w stosownych przypadkach, z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 654/2014⁽¹⁾ albo zgodnie z innymi mającymi zastosowanie procedurami.

Artykuł 15

Sprawozdanie

Informacje o wykonywaniu niniejszego rozporządzenia Komisja ujmuje w rocznym sprawozdaniu na temat stosowania i wykonywania środków ochrony handlu, przedstawianym Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na podstawie art. 22a rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009⁽²⁾.

Artykuł 16

Przepisy ogólne

Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania w przypadkach objętych innymi istniejącymi zasadami w dziedzinie wspólnej polityki handlowej. Działa ono w sposób uzupełniający do:

- a) zasad ustanawiających wspólną organizację rynków rolnych i przepisów wykonawczych do nich; oraz

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 654/2014 z dnia 15 maja 2014 r. dotyczące wykonywania praw Unii w zakresie stosowania i egzekwowania zasad handlu międzynarodowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 ustanawiające procedury wspólnotowe w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Wspólnoty zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (Dz.U. L 189 z 27.6.2014, s. 50).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51).

b) szczegółowych zasad przyjętych na podstawie art. 352 Traktatu stosowanych w odniesieniu do towarów przetworzonych na bazie produktów rolnych.

Pozostaje ono bez uszczerbku dla innych środków, które mogą zostać podjęte na podstawie art. 207 Traktatu, jak również na podstawie procedur Unii w zakresie postępowania w sprawach dotyczących przeszkód w handlu podniesionych przez państwa członkowskie w Komitecie ustanowionym na mocy art. 207 Traktatu.

Artykuł 17

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 3286/94 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku II.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 6 października 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

N. SCHMIT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Uchylone rozporządzenie i wykaz jego kolejnych zmian

Rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94
(Dz.U. L 349 z 31.12.1994, s. 71)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 356/95
(Dz.U. L 41 z 23.2.1995, s. 3)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 125/2008
(Dz.U. L 40 z 14.2.2008, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)
nr 37/2014
(Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 1) Tylko załącznik pkt 4

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)
nr 654/2014
(Dz.U. L 189 z 27.6.2014, s. 50) Tylko art. 11

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1 zwrot wprowadzający i lit. a)
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 1 lit. b)
art. 2 ust. 3	art. 2 ust. 1 lit. c)
art. 2 ust. 4	art. 2 ust. 1 lit. d)
art. 2 ust. 5 akapit pierwszy zwrot wprowadzający część pierwsza	art. 2 ust. 1 lit. e) zwrot wprowadzający
art. 2 ust. 5 akapit pierwszy zwrot wprowadzający część druga	art. 2 ust. 1 lit. e) ppkt (i) zwrot wprowadzający
art. 2 ust. 5 akapit pierwszy tiret pierwsze	art. 2 ust. 1 lit. e) ppkt (i) tiret pierwsze
art. 2 ust. 5 akapit pierwszy tiret drugie	art. 2 ust. 1 lit. e) ppkt (i) tiret drugie
art. 2 ust. 5 akapit pierwszy tiret trzecie	art. 2 ust. 1 lit. e) ppkt (i) tiret trzecie
art. 2 ust. 5 akapit drugi zwrot wprowadzający	art. 2 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) zwrot wprowadzający
art. 2 ust. 5 akapit drugi lit. a)	art. 2 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) tiret pierwsze
art. 2 ust. 5 akapit drugi lit. b)	art. 2 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) tiret drugie
art. 2 ust. 6	art. 2 ust. 1 lit. f)
art. 2 ust. 7	art. 2 ust. 2
art. 2 ust. 8	art. 2 ust. 1 lit. g)
art. 3–6	art. 3–6
art. 7 ust. 1 lit. a)	art. 7 ust. 1
art. 7 ust. 1 lit. b)	art. 7 ust. 2
art. 7 ust. 1 lit. c)	art. 7 ust. 3
art. 7 ust. 2	art. 8
art. 8 ust. 1	art. 9 ust. 1
art. 8 ust. 2 lit. a)	art. 9 ust. 2 akapit pierwszy zwrot wprowadzający i lit. a)
art. 8 ust. 2 lit. b)	art. 9 ust. 2 akapit pierwszy zwrot wprowadzający i lit. b)
art. 8 ust. 2 lit. c)	art. 9 ust. 2 akapit drugi

Rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94	Niniejsze rozporządzenie
art. 8 ust. 3	art. 9 ust. 3
art. 8 ust. 4 lit. a)	art. 9 ust. 4 akapit pierwszy zwrot wprowadzający i lit. a)
art. 8 ust. 4 lit. b)	art. 9 ust. 4 akapit pierwszy zwrot wprowadzający i lit. b)
art. 8 ust. 5–8	art. 9 ust. 5–8
art. 9 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 9 ust. 2 lit. a)	art. 10 ust. 2 akapit pierwszy
art. 9 ust. 2 lit. b)	art. 10 ust. 2 akapit drugi
art. 9 ust. 3, 4 i 5	art. 10 ust. 3, 4 i 5
art. 10	art. 11
art. 11 ust. 1	art. 12 ust. 1
art. 11 ust. 2 lit. a)	art. 12 ust. 2 akapit pierwszy
art. 11 ust. 2 lit. b)	art. 12 ust. 2 akapit drugi
art. 11 ust. 2 lit. c)	art. 12 ust. 2 akapit trzeci
art. 11 ust. 3	art. 12 ust. 3
art. 12	art. 13
art. 13	art. 14
art. 13a	art. 15
art. 15 ust. 1 akapit pierwszy zwrot wprowadzający	art. 16 akapit pierwszy zwrot wprowadzający
art. 15 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze	art. 16 akapit pierwszy lit. a)
art. 15 ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie	art. 16 akapit pierwszy lit. b)
art. 15 ust. 1 akapit drugi	art. 16 akapit drugi
art. 15 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 17 akapit pierwszy
art. 15 ust. 2 zdanie drugie	art. 17 akapit drugi
art. 16	art. 18
—	załącznik I
—	załącznik II